

**Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R.
D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris**

De Sanctorum Festiuitatibus Anni totius, & aliis solemnitatibus - Opvs
Novvum, Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue] Scriptoribus
plenißimum, cum occurentium fidei controuersiam tractatione Editio
Qvinta. Nvnc Demvm Integre Svppletæ, Concionibvs Per Octauam Vener.
Sacramenti ...

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1629

Concio Qvinta Infra Octavam Ven. Sacramenti. Qvintvm Mirabile. De
admirabili ratione, qua Christus in hoc Sacramento continetur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56262](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56262)

Exod. 16.

Eph. 1.

vidit orbis. Epulum manæ, quod in deserto quadraginta annorum spatio duravit, mirabile quidem fuit; sed tu longe mirabilius & diuturnius; iam à mille enim sexcentis annis mensa hæc strata fuit, in qua animæ in Ecclesiæ palatio enutriuntur. Assueri conuiuium magnum fuit, & grande, vt pote à rege institutum, & ad solam magnificentiam ostendam paratum; Tu vero longe maius ac dignius, nam sua te Deus potens manu instruxit, & non ob aliam causam, quam vt suam mundo magnitudinem, potentiam, liberalitatem, magnificentiamque patefaceret. O epulum longe maius Luculliano; opulentius Cleopatræ, augustius Vitelliano! epulum inquam, cui nullum hæctenus par extitit, aut post hominum memoriam existabit. Epulum denique, quod hæc in terra nostras patiens animas, Deumque illis in cibum elargiens, certissimam spem suggerit, in cælo propriæ visionis essentia aliquando illas beandas; in cuius aspectu contemplationeque omnis beatorum felicitas consistit: cuius nos participes constituat ingenitus Pater, vnigenitus filius, & ab utroque procedens Spiritus sanctus, Amen.

CONCIO QUINTA

INFRA OCTAVAM VEN.
SACRAMENTI.

QVINTVM MIRABILE.

De admirabili ratione, qua Christus in hoc Sacramento continetur.

Partitio.

1. Quærum rerum monumentum sit hoc Sacramentum.
2. De existentia modo, & quantitatis loco.
3. De contento quanto, & diuiso.
4. De existentia eiusdem pluribus in locis, sine loco tamen proprio.
5. De existentia accidentium.
6. Reiciuntur sensus hæc in causa indices.

Memoriam fecit mirabilium suorum misericors & miserator Dominus, escam dedit timentibus se. Psal. 100.

FIGVRA.

Bethsamtæ, qui in fortibus Beniaminica commorabantur, quod curiosius admirabile manna cognoscere & inspicere vellent, quod in arca delitescerat, illorum temeritatem puniente Deo, dignas dedere pœnas. Verè profecto ac reformido, ne eadem mihi hodie pœna infligatur, quod mirabilia & modos, quibus nouum Sacramenti huius manna in Eucharistiæ arca contineatur, indagare & inquirere contendam. Hoc vero mihi magne Deus actionum humanarum Iudex, qui corda scrutaris, & animi penetralia rimaris, impures nolim, neu temerarium cœptum meum diiudices; si qua enim hic apparet curiositas, si nem laudabilem habet, si siquidem hoc ad ignoranties docendos, ad improbos percellendos, ad maiestatem tuam exaltandam, & sanctæ augustæque Eucharistiæ mirabilia perspicenda, feliciter vt hoc ad exitum deducam, spiritu mihi tuo opitulare, tuque virgo sacratissima opem solitam impertire, & non solitam tibi salutationem impertiemur.

Ave MARIA.

I. Solent reges & principes terræ postquam rempub legibus stabilierunt, varias nationes subiugarunt, & victorias amplissimas retulerunt, trophæa, arcus triumphales, & pyramides erigere, vt sempiternam nominis memoriam & gloriam immortalem conmentum sequantur. ita magnus ille Regum Rex & triumphotius vniversi Monarcha, lege Evangelicæ rum Christalata, perdomitis inferis, totque victoriis in sti memorbe reportatis, in medio Ecclesiæ Veneriarabile altaris Sacramentum, velut arcum triumphalem, pyramidem, & mirabilem colossum, ac trophæum erigere voluit, vt sanctum eius nomen & memoria perpetua ad posteros dimanaret. Est siquidem memoria & signum publicum, commemoratioque omnium bonorum Domini, sed imprimis mortis,

mortis, passionis, celeberrimarumque victo-
 riarum illius : hoc ipse nempe primus aper-
 ruit, primus ipse hoc illi nomen indidit, &
 per Euangelistas euulgari voluit, *Hac quoties-
 cunq; feceritis, in mei memoriam facietis.*

Matth. 26.
 Gen. 15.

Ioseph Patriarcha cum in extremis esset,
 & de regni negotiis disposuisset, fratribus
 ossa sua, velut trophæum egregiorum faci-
 norum & vitæ præteritæ memoriæ com-
 mendauit, *Asportate, inquit, ossa mea de loco
 isto.* Redemptor orbis Christus, postquam
 cæli, terræque negotia rite disposuisset, pri-
 die quam moreretur, suum Apostolis corpus,
 sanguinem, seseque totum, velut trium-
 phorum & victoriarum notas & insignia,
 ac publicum crucis, passionis, mortis, vitæ-
 que monumentum legauit. Audite quid
 scripturæ dicant, *Mortem Domini annuntiabi-
 tis, donec veniat.*

1. Cor. 11.

Dauid, postquam Goliath Philisthæo-
 rum ducem profigasset, virtutem & robur
 suum testaturus, & victoriarum memori-
 am ad posterum transmiffurus, arma illius
 & gladium imprimis, quo monstro huic cer-
 uices præciderat, in tabernaculo suspendit
 pallio coopertum; *Et dixit Sacerdos, ecce hic
 gladius Goliath Philisthæi, quem percussisti in
 valle Terebinthi, est inuolutus pallio post E-
 phod.* Christus Dei filius, cui nullus fortitu-
 dine, robore, animoque par existit, princi-
 pibus tenebrarum profigatis, in medio Ec-
 clesiæ regia humanitatis suæ arma, & glo-
 riosum victoremque corporis gladium, quo
 vitam illis eripuit, relinquere voluit, sed o-
 pertum & specieru velo in Sacramento Eu-
 charistiæ velatum & inuolutum.

2. Reg. 17.
 2. Reg. 21.

Iussit olim Deus, ad sempiternam eor-
 um, quæ in deserto contigerant, memori-
 am, in arca testamenti perpetuo manna al-
 feruari. Ita me docuit Apostolus Epist. ad
 Hebræos, *Et arcam testamenti circumiectam
 ex omni parte auro, in qua urna aurea habens
 manna, & virga Aaron, que fronduerat.* Jam
 vero in lege Euangelica, ad omnium mira-
 bilium, quæ Christus in mundi huius deser-
 to præstitit, memoriæ, verum corporis sui
 manna in Ecclesiæ arca reliquit, in egregio
 Sacramenti Eucharistici vase inclusum. A-
 postolisque præcipit, vt in sui memoriæ i-

Hebr. 9.

plum asseruarent, *Hoc facite in meam commem-
 orationem.*

Josias rex religionem & verum Dei cul-
 tum in regno stabilire dum conatur, veteres
 aras destruxit, statuas evertit, omneque id-
 olatrarum instrumentum contriuit, &
 loca cadaveribus & immundis mortuorum
 ossibus repleuit; quo nomine insignem ani-
 mi pietatem, honorisque diuini zelum res-
 tatus est: *Et contriuit statuas, & succidit lu-
 cos, repleuitq; loca eorum ossibus mortuorum.*
 Regum Rex Christus, cælo delapsus, verum
 vt religionem in terra plantaret, æternique
 cultum & adorationem stabiliret, veteres
 Synagogæ aras demolitus est, figuras abo-
 leuit, ceremonias contraxit, sacrificia pes-
 sumdedit, inque eorum loca, cineres & ossa
 mortuorum, corpus inquam suum & sangui-
 nem, velut notas repræsentationem, & mor-
 tis, passionis, crucisque suæ memoriæ, quod
 amoris & affectus infanti testimonium re-
 posuit.

4. Reg. 17.

Docet Plinius & Herodotus, reginam
 quandam Carie nomine Artemisiam, mor-
 tui conjugis Mausolæi cineres vino immi-
 stos bibisse, suum vt erga illum affectum te-
 staretur; quin etiam & perpetua nominis il-
 lius ad posterum transiret memoria, egre-
 gium & splendidum illi monumentum para-
 uit; quod inter septem orbis miracula pri-
 mum facile locum occupat, vt Suetonius de
 Cæsarum monumentis loquens eadem *Maus-
 olæam* nuncupet, cuius etiam meminit de Do-
 mitiani amphitheatro loquens Martialis.
 Huius occasione dixero, magnum cælo-
 rum regem Christum, & totius orbis Serua-
 torem, suum vt nomen redderet immorta-
 le, & memoria perennis foret, vtque testatū
 faceret amorem, quo sponsam suam Ecclē-
 siam, quæ toties in scriptura regina dicitur,
 prosequitur, corpus illi suum dedit, sed viuum
 & gloria plenum, voluitque vt illud sacro
 sanguinis sui vino immixtum biberet; super-
 bum illi adhæc Mausolæum, hoc videlicet
 Sacramentum, quod maximum cæli terræ-
 que miraculum, crexit.

Lib. 36 c. 5.
 Lib. 7.

Nabuchodonosor Babylionorum Rex
 Deum se & immortalem credēs, diuino ho-
 nores ambiuit, atque ideo in medio ciuitatis
 statuas

Dan. 3.

statuam auream erexit, quam ab omnibus subditis adorari & symphonia & musica coli volebat, morte etiam auminis neglectoribus proposita: *In hora qua audiveris sonum tubae, adorate statuam auream, quam statuit Nabuchodonosor Rex, si quis autem non prestratus adoraverit, eadem hora mittetur in fornacem ignis ardentis.* Quod insolens hic rex magna temeritate fieri voluit, totius uniuersi Saluator summa prudentia & sapientia fecit; cum enim vere se Dei filium, & essentia sua immortalis ignosceret, atque talis ab omnibus haberi vellet, in Ecclesia magnum Sacramenti huius colossus erexit, in quo non modo statua & corporis sui representatio, sed ipsum met animatum, gloriosum, ac vitale, quod ab omnibus honorari, coli, adorariq; & hymnis & canticis celebrari vult, nisi damnationem, qui secus faxit, incurrere velit, quod testatur etiam Scriptura: *Adorate scabellum pedum eius.*

Psal. 92.

Num. 21.

Video in deserto Sinai serpentem æneum in hastili erectum, quem cum propius accedens intueor, comperio inprimis erectum fuisse, vt signum foret ac memoria eorum, quæ in crucis hastili peragi debebant in deserto Caluarie. Qui mysterium Eucharisticum iam contemplari voluerit, comperiet etiam, non quidem ad futurorum, sed ad præteritorum mirabilium commemoracionem, scilicet ad mortis & passionis Dominicæ memoriæ institutum id & erectum fuisse.

Princeps aliquis urbem cum condidit, vel nouum regnum adeptus est, posteris vt testatum faciat, se auctorem illius, fundatoremque esse, & perpetua illius ibi viuat memoria, cum præsens ibi semper adesse nequeat, imaginem suam, insigniaq; in sublimi aliquo loco relinquere consuevit. Is qui in Apocalypsi in femore scriptum habere dicitur: *Rex Regum, & Dominus dominantium,* postquam sanctam illam cinitatem Ecclesiæ fundauit (*ipse fundauit eam altissimus*) & præclarum illud regnum obtinuit, de quo in sacra Scriptura scriptum: *Regnum tuum regnum omnium seculorum;* mundo vt patefaceret, se & fundatorem & principem illius esse, immortale nomen consequeretur; non effi-

Apoc. 19.

Psal. 86.

Psal. 144.

giem & insignia duntaxat, sed corpus quoque suum & seipsum in Ecclesiæ altaribus dedit, idque in tam pulchro admirabilique subiecto quale est Eucharistiæ Sacramentum. Quod & Scripturæ loco confirmare poterò: *Ecce ego vobiscum sum usq; ad consummationem seculi.*

Dei igitur filium Ecclesiæ suæ augustum hoc & reale Sacramentum, velut admirabilium suorum, præclarorumq; operum argumentum, notam, & memoriæ reliquit. Ita hoc prædixit Psalmographus dicens: *Memoriam fecit mirabilia suorum miserors, & miserator Dominus, & sciam dedit timentibus se.* Inter tot autem mirabilia primum facile locum occupat ipse modus, quo Christus in hoc Sacramento continetur; hoc siquidem ingenij captum superat omnem mentis humanæ comprehensionem transcendit, & ipse intellectus hic cæcutit. Idcirco vobis hunc hodierna concione exponam, sed sine certo quodam ordine ac methodo, at sparsim ac confuse, quidquid hic dicendum occurrit, coaceruabo.

Dico igitur primo, Christi corpus hoc Sacramento contineri, & incipere esse in altari, vbi non erat prius, non generatione, nec per motum localem, sed vera quadam panis in illud ipsum conuersione: quod similibus etiam exemplis ostendere possumus. Cum enim homo alimento crescit, rationalis anima incipit esse in materia iam recenter adiuncta, in qua non erat prius; noua tamen hic anima non producit, aut quæ de loco in locum mutetur, atque materiam, quam prius non informarat, incipit informare: è contra vero dum membrum aliquod præciditur, hic esse desinit anima, nequaquam tamen perit, nec de loco in locum mutatur: ita quoque in Deo se negotium habet, cum quid in mundo nascitur, in hoc esse incipit Deus, cum vero euanescit & perit, etiam desinit ibi esse; certum tamen est, illum generationi corruptionique non esse obnoxium, nec locali quodam motu locique mutatione venire aut recedere.

Eodem modo de corpore Dominico in Christus Eucharistia dicendum: prolatis quippe con-cœlum non
secre-

II.
Christi
corpus
quomodo
in Eucharistia sit.

Exemplis
hoc probatur.

deserit, quo in Eucharistia præfens sit. 3. p. Sa. va. Eucharist.

secrationis verbis, integrum, viuendum, præfens illis reperitur, nõ quod ibi de nouo creetur, vel quod cœlum deserat, vt in altare se sistat; at duntaxat, quod incipiat esse in loco, in quo non erat, priusquam sacra consecrationis verba proferrentur. Diuus Thomas Theologum hic agens, postquam dixisset, corpora naturalia circumscripte in loco esse, Angelos vero cœlestes definite, Deũ autem vbique in circumscripte, & indefinites tandem asserit Jesu Christi corpus in cœlo circumscripte, at in Sacramento Eucharistia nullo in loco esse, nec circumscripte, nec definite, quantum quidem ad ipsum; tamen quoad species panis, circumscripte in omni esse loco, in quo hostia sunt consecrata.

Christi corpus in Eucharistia dimensione caret.

Nouum hoc & admirabile; longe mirabilius, sub tam exigua hostia quantitate re ipsa & de facto tantum contineri corpus, quantum in cruce suspensum ac deinde in sepulchro propositum fuit. Docet siquidem experientia, alia corpora natura sua tantum occupare loci, quantum longitudinis habeat ac latitudinis; hoc vero hic non habet locum. Docet ad hæc Philosophia, & ratio quoque indicat, corpora circumscripte, spiritus vero definite in loco comprehendi; sed hæc axiomata hic vim omnem perdunt, & omnia hic noua. Christi enim corpus hic non est circumscripte, vt pote non habens partes, qui loci partibus dimensionibusque respondeant; non etiam definite; neque enim ita in loco certo determinatum est, quin simul eodem tempore in pluribus aliis subsistat. Omnem tamen magnitudinem & quantitatem habet; sed non extensionem, atque ideo locum non occupat, sed conglobatum, collectum, & constipatum est, velut rei substantia.

Nota.

Vt autem constet, quomodo fieri hoc possit, sciendum, in omnibus rebus naturalibus inter substantiam & qualitatem discrimen esse, quod eadem rei substantia manente, ipsius quantitas minui & augeri potest. Ad hæc substantiam ex se nullum locum occupare, nisi forte per quantitatem, cum substantia non habeat partes extra partes, nisi mediante quantitate cui hoc proprium, quæ

Beffat tom. 3. De Sanctis.

que sola diuisionem admittit, & partes extendit. Cernimus tamen, substantiam, cum aliquo in loco mediante quantitate est, tunc quantitati se attemperare; quemadmodum in anima nostra manifestum est, quæ tantum loci occupat, quantum corpus est, quod informat, quod tota sit in toto, & tota in singulis corporis partibus: si igitur quantitas, quæ non nisi accidens, aliquando substantiam regat, eamque ad se trahat, locum vt occupet; cur nouum cuiquam videbitur, si aliquando substantia quantitatem ad naturam suam cogat, vt in loco aliquo statur, locum tamen non occupet? Cum vero in altaris Sacramento virtute consecrationis substantia præcipua sit pars, & proinde quantitas substantia se temperet, hinc cum nulla hic sit extensio, magnum aliquod corpus in exigua hostiola subiecto contineri poterit. Adeo vt, cū substantia ex se partes extra partes nõ habeat, eo quod diuidi nequeat, ac velut punctus sit, quamuis sane totum Christi corpus in hostia comprehenditur, capitis, pedum aliorumque membrorum certus non sit locus assignandus, quod in minima illius particula vniuersum corpus contineatur. Mirabilia hæc vere sunt & paradoxa.

Si vero hæc comprehendere nequeas, humana mens, conceptus tuos extolle & exacte, & cogita, quomodo idem ipsum corpus vtro prodierit virginali, virginitatis tamen claustris non violatis; recorderis quomodo sepulchro monumento sigillis munito & lapide ingenti aduoluto exierit; memineris ad hæc quomodo ianuis clausis ad Apostolos in conclaue penetrauerit; atque in his omnibus videbis, sacrum hoc corpus alia penetrasse corpora, nullumque locum occupasse; intelligesque, quod, quamuis id mirabile sit & penitus nouum, in hoc Sacramento idem omnino peragatur & sane ipse Dominus hoc ipsum probaturus ascensionis suæ exemplum adducit, discipulisque hac de re agens, ait, *Hoc vos scandalizat, si ergo videritis filium hominis ascendentem, vbi erat prius: id est, obstupescitis & scandalizimini, audito omne me corpus vobis tam exiguo spacio comprehensum relinquere; quid igitur fiet, cum elementa me videritis transcendere, ac nubes ascen-*

Demonstratur Christi corpus locum non occupare. *Matib. 27.*

Ioan. 6.

N n d n

Substantia & quantitatis differentia.

dendo penetrare? Dicitur, obsecro, auditores, si camelum per exiguum acus foramen transeuntem videretis, animal inquam vastissimum & gibbo tumidum tam paruo contineri loco, an non obstupesceretis: Crederetisne fieri hoc posse, nisi videretis? ipsum tamen fieri posse filius Dei testatur, ac velut possibile fieri in exemplum in Euangelio adducit: *Facilius est camelum per foramen acus transire, quam diuisem intrare in regnum caelorum.* Cur non credetis igitur, Christi corpus in Eucharistia esse posse? si facere possit Deus, vt camelus in foramine acus integer maneat, an non multo praestabit facilius, vt filij corpus tantum, quantum est, in hostia contineatur? Nam iuxta Philosophos, qui potest in maius, potest in minus.

III.

Dei haec sunt mirabilia, & omnipotentis summiq; artificis opus, quod sub his speciebus & in minima earum particula, & in exiguae hostiae circumferentia totum Christi corpus, cum omni sua quantitate, magnitudine, dimensionibus, mensuraque comprehendatur.

Veterum artificum opera.

Nemo iam Phidiae manum admiretur, non ob Iouis Olympij imaginem factam, vel ob clypeum Mineruae, in quo totum terrarum orbem efformauit: De Myrmecide taceat antiquitas, & currum eius quadriiugum, & nauem velis, malo & necessariis omnibus instructam, quam alis musca teget, nemo iam obstupescat. Nihil quippe sunt haec omnia, si cum Sacramento hoc conferantur, in quo totum Jesu Christi corpus in minima hostiae parte continetur; in quo Deus & homo, iuxta quantitatem, sed tamen sine extensione locali comprehenditur, atq; hoc ad confusionem euitandam: nam si huiusmodi extensionem concederemus, necesse foret, vt Christi corporis partes loci partibus vsquequaque responderent, atq; ita caput extra collum & collum extra humeros foret, ac sic de aliis: nihilominus extensione hac amissa, corporis Christi quantitas integra permanet. Certum quippe est, vbi caput est, ibi & collum esse, vbi collum, ibi humeros, &c. omnia tamen distinctione & in ordine ad se, non vero ad locum.

Exod. 16.

Adco, vt hinc inferendum sit; totum Christi

sti corpus in minima hostiae particula contineri, cuius rei figura fuit manna: quod cum Hebraei colligerent, is qui minus collegerat, tantum referebat, quantum, qui amplius, quod rarefendo apud priorem cresceret, & apud alterum constipatum minueretur. eodem modo in hoc fit Sacramento, qui ipsum in magna specie recipit, non quid amplius recipit, quam qui in minori.

Rupertus locum hunc Exodi exponens, *In Exod. 17.* ait, quod quemadmodum cum Adam ex arbore vetita comedit, tantum primo morsu comedit, quantum si omnia arboris poma deuorasset; quod in primo illo morsu non minus mortem gustauit, quam si nullum in arbore pomum reliquisset: ita quoque, & longe verius, quicumq; in Eucharistia creatorem suum sub minima etiam recipit particula, non minus Deum suum, & vitae auctorem recipit, quam si mille hostias, easq; maximas sumeret.

Huc faciet, quod de manna scribitur in Exodo, quod semini Coriandri simile fuisse dicitur: de quo semine ait Philo, quod quauis exiguum sit, si in plures diuidatur partes, & vnaquaeq; seratur, omnes fructum & semen sint prolaturae, adeo, vt diuisum integrum surgat, & integrum non plus contineat, quam diuisum. Id ipsum de Sacramento hoc & dicamus & perfecte credamus, quod diuisum tantum contineat, quantum integrum, & integrum amplius non habeat, quam minima eius portio. O mirabilia! o noua! o paradoxa!

Ecce & aliud mirabile sequi solitum modum, quo Christi corpus in Sacramento hoc est, quodque in fractione consistit: hostia quippe consecrata, in qua realiter Christus integer continetur, licet frangatur, & plura in frustilla diuidatur; Christi tamen corpus non frangitur, sed integrum sub singulis particulis continetur; atq; ideo Magister sententiarum ait, Christi corpus incorruptibile esse. Caterum fractio haec non in ipsa corporis Christi substantia, sed in Sacramento duntaxat peragitur, id est, in speciebus, quae quamuis fractae sint & concisae, corpus tamen semper integrum & indiuisibile perseuerat. Testatus est hoc Angelicus Do-

Coriandri qualitas.

4. Sent. dist. 11.

Stor Thomas, cuius in sequentia ita Ecclesia canit,

*Nulla rei sit scissura,
Signi tantum sit fractura,
Qua nec status, nec statura
Signati minuitur. & paulo post:
Integer accipitur.*

Simile.

Atque ut anima nostra tota est in toto corpore, & tota in singulis corporis partibus, ita quoque in hostia Christi corpus; atque ut vero corpore diuiso, anima non diuiditur; (brachio siquidem resecto, quædam animæ pars non propterea rescinditur) ita etiam Sacramento hoc diuiso, Christi corpus non diuiditur aut frangitur, fractio enim non nisi ad speciem ipsam pertingit. Quod speculi exemplum reddet manifestius: ipsum enim licet fractum & in varia fragmenta diuisum sit ipsa tamen hominis, quæ inde resultabat, imago non frangitur aut diuiditur, sed in tot tantum locis multiplicatur, quod frustra reperire est. In Sacramento hoc non aliter se res habet, Sacramento quippe hoc in sacerdotis manibus diuiso, non ideo Christi corpus diuiditur, sed integrum perseverat, torque in partibus continetur, in quot hostia diuisa.

Exod. 12.

Exodus huius rei subministrabit figuram, Cum enim Israelitæ agnum Paschalem comederent, vetuit Deus, ne quid in eo frangerent, imo ne ossa quidem, *Oss non comminuetis ex eo.* Quid hæc ceremonia designat? non aliud, quam Christum verum nostrum agnum Paschalem, in Sacramento Eucharistico aliquando comedendum; sed integrum, non confractum, non diuisum: atque ideo factum, quod Judæi, cum latronum crucifixorum membra & ossa confregissent, Christi ossa comminuerunt non sint ausi, sed corpus illius integrum reliquerunt. Ita hoc docent Euangelistæ, *Ad Iesum autem cum venissent, cum viderent eum iam mortuum, non frangerunt eius crura.*

John. 19.

Figura.

In Leuitico Moyse præcepit Deus, ut dum illi in holocausta offerendæ essent aues, vel ut turtures, columbæ, &c. integræ sibi offerrentur, nec capite ablato vel comminuto, sed non nihil ad collum reflexo. Audi decretum *De turturibus & pullis columbæ offerret eam si-*

cerdos ad altare, & retorto ad collum capite. Denotare duo ceremonia hac volebat, primum quemadmodum caput columbæ turturis ve, ad collum retortum erat, non vero præsectum aut separatum; ita quoque caput nostrum Christum semper cum corpore, id est, Ecclesia permanens, non separandum; adeo ut bonus ille Emanuel à nobis absens, & simul sit præsens, absens & permanens, vere præsens substantia ratione quadam Sacramentali, absens vero in propria specie, quæ ab oculis nostris percipi nequit. Alterum, quod magis ad propositum nostrum, quod quando Jesus Christus verus ille turtur, de quo in Canticis sermo (*vox turturis audita est in terra nostra*) in Sacramento hoc & sacrificio offerendus esset, non diuideretur aut secareretur, sed integer in communionem comederetur & in Missa offerretur.

Cant. 2.

Tertium mirabile quod admirabilem, qua Christus in Eucharistia præsens est, rationem comitatur, est, quod sacrum hoc corpus & diuinum eodem tempore & instanti in pluribus sit locis, nullum tamen locum occupans; eodem momento Parisiis tempore in est, Romæ, Constantinopoli, Ierosolymis, in China, Peru, in India, apud Antipodes, utroque in mundi cardine, ubique locorum, ubi Altaria & hostias sacratas reperire fuerit. Hoc intellectum hominum percellit, hoc caprum humanum transcendit, hoc fieri nulla ratione videtur posse, tamen præterquam quod fatendum est, nihil Deo impossibile esse, exempla nobis natura ipsa suggerit. Videmus enim ad oculum quotidie vocem, quamvis non nisi accidens sit, multis in locis eodem tempore reperiri. An non verum est, meam hanc vocem, qua hoc ipsum pronuntio, in tot auribus versari vagarique, quot hic auditores ad me audiendum collecti? Si igitur natura accidens quoddam eatenus extollere potest & euehere, cur non idem in substantia faciat naturæ author? an non maioris Deus autoritatis fuerit, quam ipsa Physica?

IV.

Corpus Christi eodem tempore in pluribus locis.

ipsa ad hæc ratio nobis ad stipulatur, ratio inquam maximis fidei mysteriis innixa: si docetur nim credere tenemur, duo corpora in eodem Christi loco cum penetratione dimensionum, velut corpus

pluribus locis esse.

in gloriosa natiuitate & admirabili Christi resurrectione contigit, simul fuisse; cur non eadem ratione credemus, in sublimi hoc mysterio idem corpus gloriosum diuersis locis se posse sistere? an non verisimile videatur, si duo corpora in eodem loco accommodari queant, vnum quoque corpus in duobus locis posse subsistere? si vero in duobus, cur non item in pluribus?

*Psal. 109.
1. Cor. 13.
2. Cor. 12.*

Exempla & demonstrationes suggerit nobis Scriptura, & aperte declarat vnum numero corpus substantia sua pluribus in locis posse subsistere. Primo constat, Christum ex quo ad caelos ascendit, in diuersis locis fuisse, in caelo quidem ad Patris omnipotentis dexteram confidentem (*sede à dextris meis*) & in terra Apostolo Paulo apparentem, vt ipse de se ad Corinthios scribendo testatur, *Nullissime autem omnium tanquam ab ortu visus est mihi, &c.* Secundo, dicitur Paulus ad terram vsque caelum raptus; quin duobus in locis simul fuerit, tum in caelo, tum in terra: certum est enim illum tum à terra non abfuisse, sed in eadem permanisse, si vero hoc solum quoad animam & spiritum fuisset anima in sublime raptam, corpore in terra permanente; mortuus haud dubie Paulus fuisset, cum aliud quid non sit mors, quam vnus ab altera partis separatio: quod tamen hic nulla ratione factum videretur.

Vna natura in 3. personis.

Deinde non tanta repugnantia est, corpus vnum diuersis in locis esse, quam eandem in pluribus naturam. Atqui ipsa docet fides & credere iubet, in sanctissimo Trinitatis mysterio eandem essentiam, substantiam, & naturam in tribus Personis esse, Patre, Filio, & Spiritu sancto, atque hinc est, quod non nisi vnum eundemque constituent Deum. Cur igitur non credemus, idem corpus in diuersis locis posse subsistere, & maxime Christi, quod est in Eucharistia? Quare mirabilia sunt, in quibus recensendis pergemus.

V. Christi corpus hic inuisibile.

Quartum mirabile est, quod gloriosum hoc corpus, quamuis certo, vere, realiterque praesens & viuens adsit, à nemine tamen videri queat; non nisi accidentia hic videntur, sub quibus semper delitescit, & numquam

videtur, quamuis tamen vere realiterque sub his contineatur. Quodque difficillimum & rem penitus reddit incredibilem, est, quod Christus in Euangelio, declaraturus verum se habere corpus, non vero umbraticum aut phantasticum, Apostolis praeeperit, oculos vt aperirent, manibus palparent, quod spiritus carnem & ossa non haberet, viderique non posset, aut manibus contrectari, *Palpate & videte, quoniam spiritus carnem & ossa non habet.* Quod Caluinus argumentum aduersus Eucharisticam veritatem vsurpauit, quodque velut Achillem credit inexpugnabilem. Sed miser fallitur. Dico igitur Christum patefacere dum vellet, verum se corpus habere, bene consequenterque intulisse dicendo: *Palpate & videte.* Quod fieri non possit rem corporis expertem sensu corporeo aut tangi, aut videri, adeo, vt hinc necessario inferendum sit, quidquid tangitur aut cernitur, corporeum ac materiale est.

Fieri tamen potest, verum aliquod corpus praesens adesse, non tamen videri, vel quod esse potest, ab alio tangatur corpore, vel, quod impediatur non tamen Deus, ne species sensibiles ad sensus transmittantur, quemadmodum in vita Gregorij Thaumaturgi B. Gregorius Nyssenus, & in S. Felicis Nolani S. Paulinus scribunt. Et quamuis exempla nobis non suppeterent, ipsa docet veritas, corpus aliquod praesens adesse posse, quamuis tamen exterius non videatur; Scriptura mihi hic suffragatur. Dicitur quippe in Euangelio, Christum ipso resurrectionis die in Emaus, cum duobus viatoribus concedentem subito ex oculis eorum euauisse, id est, inuisibile se praebuisse. Quin & apud Joannem Christus, Iudaei cum lapides in illum iacere vellent, vt turbas & rabiem illorum declinaret, inuisibilem se redidit, & transibat per medium illorum, à nullo tamen visus aut cognitus est, *per medium illorum ibat.*

Addo insuper, daemones, carminibus magicis & incantationibus corpus aliquod, quamuis alioqui visibile, inuisibile posse reddere, & hominum oculis subtrahere, & aliud è contra, quod procul inde distitum fuerit, in locum illius subire ac videndum proponere. Si daemorum hoc artificio fieri potest,

Ioan. 8.

Luc. 24.

Ioan. 10.

potest, uti reuera sit, & illusiones quotidianae satis superque manifestant, anne diuinæ quis omnipotentia illud ipsum denegare audeat? Diabolus corpus aliquod subtrahet aut supponet; inuisibile reddet aut visibile; & Deus omnipotens omnium id facere non poterit, imo nec in proprio corpore? Quod profecto nullo pacto videtur impossibile.

Aer secundum inter elementa, verum est corpus, uti & ignis, qui sub cælo lunari; interea tamen nec vnum videmus, nec alterum. quamobrem ita argumentor, sunt in rerum natura corpora, quæ oculis nostris videri nequeunt, igitur mirum & velut impossibile, corpus gloriosum & communem naturæ ordinem transcendens, quale est Christi in Eucharistia, videri non posse?

Nolite hic quiescere sensus humani. vester visus nimis debilis & imbecillis, vestrumque iudicium nimis infirmum, fidei siquid est, hic iudicare, ac velut præsidem agere, nõ vero vestrum qui non nisi iudices subalterni. Tres Orientis principes stellæ ductu Christum pannis in præsepi inuolutum, summa animi demissione adoratum venerunt, & proci-dentes adorauerunt eum. Idem Christus velut Deus & homo accidentium panniculis in Eucharistico mysterio inuolutus est & absconditus, vestrum est sensus exteriores, qui velut principes in animæ nostræ regno dominium exerceatis, humilime corpus, animã, diuinitatem omnemque substantiam illius fidei ductu hic adorare.

Oculi boni senecionis Isaac caligabant, adeo ut filium Iacob pellibus hœdinis coopertum dignoscere non potuerit, quamuis per vniuersum illum corpus tægeret, sed mox ut illum loquentem audiuit, agnouit quamprimum, *Vox quidem Iacob, manus autem Esau, &c.* Ita quæ oque in sacramento hoc sensus nostri adeo caligant & cœcutiunt, verum ut Iesu Christi corpus, accidentium pellibus coopertum, nequeant agnoscere, sed ad fidei vocem quamprimum dignoscitur & adoratur. Vere enim absconditum est, & quamuis à nobis videri nequeat, nos tamen sub speciebus delitescens videre potest.

Cuius rei egregiam in libro Geneseos si-

guram legere est, in quo puteum videntis & viuientis nomina i audimus: *Eo autem tempore deambulabat Isaac per viam, qua ducit ad iu-veum, cuius nomen est videntis & viuientis.* Et sane sacramentum hoc profundus quidam puteus est, in quo vere continetur viuens, quique de seipso ait: *Ego sum via, veritas, & Sacramen-tum;* quique omnia conspicatur & obseruat; tum puteus quamuis enim nos ipsum non videamus, nos videntis & tamen ille è putei huius fundo intuetur & viuientis. aspicit. Quo respiciens alludensque in Can-ticis sponsa, aiebat: *En stat post parietem no-strum prospiciens per cancellos.* Quid enim sunt species hæ sacramentales, nisi paries quidã medius post quem Dominus delitescit, vnde nos videt, quamuis nos ipsum minime videamus? sed ulterius progredior.

Quintum mirabile, quod Christi substi-
stentiam hic comitatur, est, quod hic acci-
dentia sua sine subiecto, sese ipsa continen-
tia, ac velut absoluti quidam Domini à nul-
la dependentia substantia; nam substantia
panis & vini, à qua dependebant, & quæ
subiectum illorum erat, hic esse desit. No-
uum quid & penitus inauditum, Philoso-
phorumque doctrinæ repugnans, docen-
tium, accidentis esse alteri inesse, uti ex Ari-
stolis Metaphysica colligere est; adeo ut ac-
cidentia non tam esse quædam sint, quam
quiddam esse. Idem quoque Platonem
carpit, quod ideas à natura segregasset; si ve-
ro ex mente illius formæ substantiales, qua-
les ideæ sunt, à materia separari nequeunt,
multo vero minus formæ accidentales.

Lutherus & Calvinistæ huic Philosopho. Calvinista-
rum doctrinæ innixi docent, Deum omni rum & Lu-
sua potentia efficere non posse, ut accidens thesanorũ
sine aliquo subiecto subsistat. Quod incon-
ueniens ut erit, maualt Lutherus panis
substantiam cum corporis Domini sub-
stantia simul coniungere: & Calvinus veram
realemque Christi præsentiam potius con-
cedere, quam dicere accidentia sine subie-
cto substantiaque esse, subsistereque pos-
se. In quo se non modo infideles, sed & im-
peritos Philosophos ostenderunt. Physica
enim docet, quicquid potest & habet cau-
sa secunda, à prima id mutuari; atqui Deus

Aer qui
corpus, vi-
deri ne-
quit.

Matth. 2.

Gen. 17.

Gen. 14.

Cant. 2.

v.
Accidentia
sine subie-
cto.

Tex. 2.

error.

Ratio naturalis.
Ioan. 1.

omnium rerum causa est, *Omnia per ipsum facta sunt*; igitur afferendum, quidquid Deus creaturarum adminiculo potest, à se ipso solo & sine illis id posse, cum omnis illarum virtus proprietateque ab illius potestate dependeat. Ecce iam argumentum in forma: Quidquid accidentia subiecto & substantiæ inhærentia conseruare potest, potest & separata ab illa conseruare, eo quod substantiæ potestas proprietateque accidentia conseruandi ab ipso veniat. Atqui Deus omnipotens & substantia & accidentia conseruat; ergo cum illa conseruet, quamdiu subiecto insunt, poterit etiam conseruare à substantia remota.

Deinde si fides nostra possibilitatibus verisimilioribus limitanda esset, in præcipuo fidei mysterio aliud quid longe admirabilius appareret, in quo tamen substantiam corporalem sine aliqua subsistentia credimus: nam

Natura sine subsistentia in mysterio incarnationis.

Christi humanitas in mysterio incarnationis non in se, sed in verbi æterni hypostasi subsistit, atque ita non nisi una hypostasis est, non vero duplex; longe tamen creditu mihi videtur difficilius, naturam quamdã sine hypostasi esse, quam credere accidentia carere subiecto, si igitur difficilius & credimus & profitemur in mysterio incarnationis, cur quod facilius minusque repugnans est, nõ credimus profitemurque in Eucharistiæ sacramento?

De accidentis essentia non est inhærentia.

Adhuc nego, & falsum etiam est, inhærentie subiecto esse de essentia accidentis. Neque enim Patres, Theologi, & Philosophi duntaxat, sed multi etiam Gentilium eius fuere opinionis: Basilius namque non modo credit accidentis esse posse sine subiecto, sed iam inde à mundi primordio subiecto caruisse.

Hom. 2. de hexa.

In Homiliis scripsit, solis lumen à primo die conditum fuisse, & nulli subiecto tamen inhærisse, idque triduo, donec tandem die quarto, sole creato, illi velut subiecto naturali inditum est. Atqui lumen accidens est, cum tamen illud sine subiecto triduo conseruare poterit Deus, in aliis idem præstare haud dubie poterit.

Tom. 2. cap. 76.2.

Thomas Waldensis plura veterum Philosophorum hic adducit testimonia, credentium accidentia sine subiecto esse & subsistere.

re posse. Aristoteles quidem hoc non concedit, nam vere illud fieri nequit, aperte tamen docet, de accidentis essentia non esse, inesse & inhærentie: Nam lib. 3. de anima docet aliud esse magnitudinem, & aliud magnitudinis esse, si esse, id est, existentia accidentis ab essentia destructa est, multo potius inhærentia distinguitur, quæ non nisi certus quidam existentia modus. Idem quoque Aristoteles de vacuo tractans petit, an vacuum illud dicendum, in quo non nisi color aut sonus quispian reperitur, quæ quæstio sane inanis & futilis foret, si inhærentia foret de accidentis essentia: de colore enim cum agimus, necessario subiectum includimus, cui is insit, & proinde corpus, vbi vero corpus aliquid est, vacuum esse non potest. Adeo ut Aristoteles hanc quæstionem proponens, an scilicet locus ille vacuus foret, in quo nullum corpus, sed accidens aliquid duntaxat (quale sonus aut color) reperiretur, agnouisse & confessus videatur, accidens esse sine subiecto posse, & ab omni corpore & substantia remotum.

Concludamus igitur, Theologi, duas accidentis habere proprietates; primo suum esse, deinde subiecto inhærentie: primum illi relinquit Deus, & secundum potentia sua illi auferit. Liqueat à simili: in igne duo sunt, *lucere & urere*; tamen non sine miraculo ignis Babylonicus aduersus tres pueros in fornace accensus, priori effectu permanente, secundo caruit, numquam enim Martyres in fornacem coniectos potuit offendere; atqui certissimum est, calorem tam huic elemento essentialem esse, quam accidenti subiecto inesse.

Cæterum, penitus hoc admirabile esse fateor, & opus quoddam ab omnipotentia diuina profectum, cum omnem naturæ vim, & communium rerum inferiorum ordinem excedat: fatendum quoque impium ac blasphemum esse, credere & affirmare, penitus hoc fieri non posse, & Dei omnipotentia potentiam hanc denegare. Quicumque enim Deum omnipotentem esse crediderit, credere credet etiam haud dubie cunctos omnipotentia illius effectus, idque per verbum illius: si enim diuina hæc vox substantiis & accidentibus esse dederit, ut sine aliquo subiecto

9. Physic. ca. 58.

Accidens habet esse, & subiecto inhærentie.

Impium est Deum non posse facilius: si enim diuina hæc vox substantiis & accidentibus esse dederit, ut sine aliquo subiecto

subiecto
subsistat.
Lib. de ini-
tiam. c. 10.

iccto essent & subsisterent, multo facilius easdem substantias conuerter & commutabit, ac sine illis accidentia, quoties & quomodo illi visum fuerit, faciet subsistere. Atque hæc est magni Doctoris Ambrosii ratio, *De totius mundi*, inquit, *operibus legistis, quod ipse dixit & facta sunt: sermo ergo Christi ex nihilo faciens, quod nouerat, non potest ea, quæ sunt, mutare in id quod significant?* Credendum dumtaxat est Deum omnipotentem esse, si credere velis, hoc fieri posse.

IV.

Gen. 17.

Cum Abrahamo. Deus filium in spem posteritatis, hæreditatisque ab eundem nasciturum promitteret, primum, quo eum ad credendum inducere voluit, argumentum ipsa erat omnipotentia; *Ego*, inquit, *sum Deus omnipotens*. Id est, si natura & rationes humanas in consilium adhibeas, penitus tibi videbitur fieri non posse, ut vxor tua vetula & incuncta filium tibi pariat; sed hoc vnum hanc tibi natiuitatem suadeat, quod omnipotens sit, qui hanc tibi promittat ac spondeat. Idem de hoc mysterio dico; Quicumque sensus & rationem consulticem adhibet, & credere nequit, accidentia sine subiecto, sed per se ipsa subsistere, sibi ob oculos ponat, quod qui hoc faciat, quique hoc sacramentum instituerit, omnipotens Deus sit, cui nihil factu impossibile.

Omnipo-
tencia Dei
articulorū
symboli
fundamen-
tum.

Hinc factum, vt Apostoli, quo fidei nostræ articulos creditu faciliores redderent, ab omnipotentia exordium ducant, eamque velut omnium credendorum fundamentum ponant, *Credo in Deum Patrem omnipotentem*.

Credendum igitur, firmiterque tenendum sola accidentia hic permanere, qualia sunt, color, sapor, figura, & alia, & panis substantiam, cui velut subiecto inesse solebant, abiisse & desuisse; & quamuis sensui videbatur panis adhuc reliquus esse, errat tamen & fallitur, sola enim nudaque accidentia hic permanent.

Gen. 27.

Iacob Esau meritis, eius enim vestes induerat, patri se obtulit, non ideo tamen vere Esau erat; sed non nisi illius species & imago. Ita quamuis Christus sub panis accidentibus in sacerdotis manibus ad aras immolantis se spectandum proponat; non ideo tamen pa-

nis hic est, sed accidentia tantum & panis similitudo.

Michol Dauidis loco in lecto statuam quamdam & pelles hœdinas exploratores e-
lufura collocavit; adeo vt cum Saulis milites venissent, Dauidem quæsituri, præter statuam & pelles nihil inuenerint. Eodem modo hic sensus nostri deluduntur, credentes enim veram hic panis substantiam esse; nihil huiusmodi reperient, sed sola & nuda accidentia, quibus substantia tegitur ac cooperitur, quæque in hoc sacramento, subiecto iam ablato, permanent.

1. Reg. 19.

Gen. 39.

Ioseph in manu dominæ pallio relicto, ne dominum offenderet, eiusque thorum violaret, fugit & egressus est. Eodem modo in hoc sacramento res peragitur, Auditores, quamprimum enim vt consecrationis verba proferruntur, panis esse desinit & fugit accidentibus, velut pallio suo, in sacerdotis manibus relictis, ne in dominum peccet, eiusque obedientiam infringat, non est vero sensuum hic contrarium ostendere, qui non nisi iudices inferiores sunt & secundarii, quique sola accidentia, quæ vident & palpant, quæque secundum communem naturæ ordinem fiunt, diiudicare norunt.

Festus Præfes Paulum iudicaturus ad Cæsarem velut ad supremum iudicem & aliorum iudicium caput appellauit. Ita cum premus in sensu in hac materia diiudicare quid voluerit, ad fidem potius appellandum est: veritate enim huius iudicium ad supremum iudicem spectat, quæ ipsa fides, non vero sensum exteriorem; qui non nisi secundarius & subalternus est iudex. In Exodo Moysi quidam exprobrans & immorigerus: *Quis te constituit iudicem?* eodem modo sensui respondendum, cum in tam profunda tamque sublimia inquirere & diiudicare præsumet, eique acriter obiiciendum: *Quis te articulorum fidei, rerumque supernaturalium ac diuinarum iudicem constituit?* Nequaquam sensus hic obediat menti & Spiritus fidei, fides vero credat in Deum; nulla alioquin pax, quies aut securitas tum in anima, tum in Ecclesia futura est.

Act. 25.

Exod. 12.

In vtero Rebeckæ, vxoris Isaac, nulla pax erat,

erat, quod in eodem duo aduersarii bellum intestinum gererent, & duorum populorum capita; *Dua gentes sunt in utero tuo, & duo populi ex ventre tuo diuidentur, &c.* Ita quoque in Ecclesia, vel potius in anima, dum schisma, diuisio, seditioque aliqua ingruerit, sensus iuxta captum & mentem suam diiudicare voluerit, & ratio sese subicere nolit, & fides dominatum superioritatemque obtinere nequeat, nulla speranda pax est, salus nulla, quies vel tranquillitas nulla.

Psalmographus audacter de hoc mysterio velut de articulo quodam fidei locutus sit, se non hominum iussu, inductioneue, nec sensuum iudicio inductum id credidisse, sed pure simpliciterque; quod hoc illi Deus reuelasset: *Credidi propter quod locutus sum: & cum sensuum, argumentorum & rationum humanarum falsitatem aperuisset, ait: Ego dixi in excessu meo, omnis homo mendax.*

Idem omnino faciat Christianus, & fidei, non vero sensuum lingua inductus credat, Deum non minus veracem fuisse in hac nobis veritate reuelanda, quam in omnibus mirabilibus patrandis; sibi que persuadeat non immerito à Dauide sacramentum hoc memoriam & compendium omnium diuinorum mysteriorum fuisse appellatum; *Memoriam fecit mirabilium suorum misericors & miseratus Dominus.*

Et est reuera mirabilium compendium, in eodem subiecto tot mirabilia miraculaque concurrere, & ad vnicum hominis verbum Deum è caelo in manus illius descendere. Magna quidem verborum Iosue vis fuit, quod violentum solis cursum in medio axe stiterit, vt diem protraheret, & nox moram pateretur; at maior haud dubie sacerdotaliū est, quæ Christum caelo deuocant, gratiam qui elargiturus est & communicaturus. Magnum hoc, vt & illud, quod panis vini que substantia esse desinente, Domini corpus quamprimum adesse incipiat; quod accidentia sine subiecto subsistant, quod corpus quantitatem habeat, nullam tamen extensionem, quod eodem momento in pluribus sit locis, locum vero nullum occupet; quod vere realiterque corpus sit, non tamen palpabile aut visibile; quod hostia frangatur diui-

daturque, corpus tamen semper maneat in diuisum. Quis audiuit vquam quid simile? quis non admirans exclamet: *Quam magnificata sunt opera tua, Domine, omnia in sapientia fecisti, &c.* Psal. 103.

Eia igitur fideles, veritatem hic fidei sequamini, sensus humiliare, & rationem, argumenta & syllogismos, qui contrarium ostendent, conuincite, omnipotentiam Dei vindicate, mirabilia admirabilis existentiae corporis Christi in sacramento Eucharistiae adiremini, in quo animæ nostræ exemplum vos confirmet; considerate inquam, quod quemadmodum illa rota in toto corpore & simul in vnaquaque corporis parte est, ita gloriosum Christi corpus in Eucharistia esse: sciunt enim Philosophi omnes, locum corpori deberi non solum quod corpus sit, sed etiam quod vnum.

Hoc igitur vobis inhaereat, quod si intelli- gere non valeatis, in silentio id ipsum adora- re sufficiat. Et sane animarum nostrarum vindex Deus, te hic supplices adoramus, & vnum sit. omnia hæc mirabilia demirantes, te vere hic præsentem esse confitemur, esse velut Iacob Gen. 27. pellibus acciditium coopertum; velut spon- sum Cantorum specierum sacramentalium Cant. 2. cancellos respicientem; velut Moysen monte descendentem faciem sacramenti velo coopertum; vt ita diuinæ maiestatis fulgorem, ad quem creaturarum oculi caligant abscondas; ac velut solem humanitatis nostræ nubo reclusum, vnde inflexus nobis cœlestes emittis. Quos ne subtrahas rogamus, & sup- plices contendimus, tuumque amorem nobis in hoc mundo elargiaris & gratiam, vt hac ratione in altero gloria prometeamur; ad quam nos Pater, & Filius, & Spiritus S. deducant, Amen. Exod. 32.

CONCIO

Psal. 115.

Mirabilia
Eucharis-
tiaz.